

ud deraf, saa kan jeg være fuldkommen enig med det ærede Medlem. Jeg skal tilstaa, at da jeg læste den Paragraph, som handler om Straf for Undladelse af at vise Hæder, studerede jeg en halv Time derpaa, førend jeg kunde opdage, hvad der var ment. Der er en Udtalelse i Bemærkningerne til Lovforslaget, som det ærede Medlem for Randers gjorde til Gjenstand for en kort Omtale, den nemlig, at det nye Forslag er Resultatet af en med høiere Befalingsmænd af Hæren og Flaaden foregaaet fornyet Dverveielse. Det ærede Medlem udtalte, at han her ikke skulde komme videre ind paa dette Punkt, idet han antog, at Lovforslaget vilde gaa over til Behandling i et Udvalg, og at der da der kunde tilveiebringes Oplysninger. Jeg beklager at maatte udtale, at det ærede Medlems Forventninger i saa Henseende ville blive skuffede, idet saadanne Oplysninger ikke ville blive meddelte i Udvalget. Naar en Minister indhenter Erklæring og Udtalelser fra ham underordnede Ryn-digheder eller Personer, saa er det jo ikke nogen selvsølgelig Sag, at disse Udtalelser, disse Erklæring, skulle blive tilstillede et Udvalg, som er nedsat i en eller anden af Rigsdagens Afdelinger. Der er Forhold, hvor jeg vilde anse det for at være lidet hensigtsmæssigt, og hvor jeg altsaa ikke vil gjøre det, medens der kan være andre, hvor det ikke alene er hensigtsmæssigt, men ogsaa ligefrem nødvendigt. Jeg tror, at ved flere Leiligheder og navnlig ved Forhold som det nærværende vil man være mere sikker paa at faae fyldigere og bestemtere Udtalelser, naar den Paagældende, som skal afgive dem, er vis paa, at det er Noget, som bliver mellem Ministeren og ham; men selv om jeg ellers skulde være villig til at meddele saadanne Oplysninger, saa vilde jeg denne Gang ikke være i Stand dertil, idet de Forhandlinger, de Dverveielser, som have fundet Sted med Hensyn til den endelige Afsfattelse af dette Lovforslag mellem Ministeren og de høiere Befalingsmænd i Hær og Flaade, have været munttlige. Jeg er saaledes ikke i Stand til at kunne meddele et kommende Udvalg andre Oplysninger end dem, som ligge i den Afsfattelse, som Lovforslaget har faaet. Forslag til Straffelov enten for Hæren alene eller for Krigsmagten har jo været Gjenstand for Behandling i mange Aar. Det første Straffelovs-forslag for den danske Krigsmagt blev forelagt i Samlingen 1850 af Krigsminister Hansen. Sigeledes blev et Forslag forelagt i 1851 af Krigsminister Sibiger; endvidere er der forelagt Forslag i 1870, og 1871 og endelig nu i 1876. Det er saaledes klart, at der foreligger en Mængde Udtalelser og Betænkninger, der har været et rigt Materiale for Krigsbestyrelsen at behandle. Efter de Forhandlinger, som fandt Sted i 1872, fandt jeg, da jeg bestemte mit til atter at bringe Forslag til Straffelov frem for Rigsdagen, at det Naturlige og Rigtige — i Stedet for paany at afstætte skriftlige Erklæring — var at henvende

mig personlig til de høiere Befalingsmænd af Hær og Flaade og ved mundtlig Samtale med dem at faae de Oplysninger, som jeg kunde ønske at faae, og at faae klarat de Tvivl, som jeg havde, og at blive bekendt med, hvorledes de tidligere Forslag, som havde foreligget til Behandling, blive bedømte af disse Befalingsmænd, og hvilke Anstuelser de havde om Forandringer dert, som jeg da muligvis kunde bringe i Forslag. Det ærede Medlem gjorde forskellige Bemærkninger til enkelte Paragrafer, som jeg ikke videre skal duale ved. Jeg skal kun gjøre den almindelige Bemærkning, at Lovforslagets Grundlag og væsentligste Indhold er i sin Tid udarbejdet af en af Landets dygtigste Jurister, og det er slet med al den Omfagt, som har været mulig. Naar der desuagtet findes enkelte Bestemmelser, som forekomme det ærede Medlem at være mindre hensigtsmæssige eller at være overflødige, synes det at ligge nær at sige, om ikke nærmere Undersøgelse kunde vise, at de ikke ere saa aldeles overflødige. Jeg skal f. Ex. nævne, at det ærede Medlem omtalte Bestemmelsen i § 25 om, hvorledes Personer paa over 60 Aar skulde affone Band- og Brød-Straf, som meget overflødig, idet Underofficerer i Følge Hærløven jo skulle affebidiges ved det 60de Aar, og Paragraphens Bestemmelse saaledes ikke kunde finde Anvendelse paa Andre end Oberster og Generaler. Jeg skulde dog tro, at der ved Krigsmagten findes anset forskellige Personer, paa hvilke disse Straffebestemmelser kunne finde Anvendelse, og som, hvorvel de findes i Krigsmagten, ikke ere bundne til Aldersgrændsen, og hvis en saadan Bestemmelse faaves i Loven, vil man ikke være i Stand til at konvertere Band- og Brød-Straf for deres Vedkommende, i Fald de skulde blive idømt den, saaledes som den borgerlige Straffelov foreskriver. Der er endelig 3 Paragrapher, som det ærede Medlem gjorde særlige Bemærkninger ved, nemlig §§ 149, 176 og 177, og det ærede Medlem udtalte da, at det ikke gaar an, at disse svage Straffebestemmelser blive staaende. Jeg kan, saaledes som Sagen staa for mig for Dieblisset, sympathisere med disse Udtalelser af det ærede Medlem, navnlig for saa vidt angaar § 149 og delvis ogsaa § 177, hvorimod det forekommer mig, at i § 176 er Straffebestemmelsen ikke sat saa aldeles ringe; men det er jo et Spørgsmaal, som vist vil blive taget under Dverveielse, da det er fremdraget af det ærede Medlem heri Salen, af det Udvalg, hvortil jeg antager, at Sagen vil blive henvist. Om der kan ske en Rettelse i § 80 af et uheldigt Ord, som det ærede Medlem ogsaa fremdrog, skal jeg ligeledes henstille til et Udvalgs nærmere Dverveielse. Det er det Ord „Løgt“, som det ærede Medlem ikke kjender, „Løgt tillands eller tilhøs“. Jeg tror, at det er en Trykfeil, at der er kommen til at staa Løgt. Naar der